

Hồi 1

Kim Lăng Long Xà

N

gọc Diện Du Long Lạp Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam chi mộ !

Đây là một ngôi mộ thanh trủng. Sở dĩ kêu bằng thanh trủng là vì ngôi mộ này đã mọc đầy cỏ xanh và cao đến hơn nửa thước

Ngôi mộ này được lập trên một núi cao vô danh, bất luận là ngày trắng, đêm đen hay gió táp mưa sa thì nó vẫn nằm cô độc yên tĩnh và lạnh lẽo trên một khoảng đất đầy cát đá

Nhưng thực ra nó không đến nỗi cô độc, vì mỗi năm có một bó hương được cắm trước mộ và một bó hoa tươi đặt lên trên thân mộ cho đến khi khô tàn héo rữa.

Phóng mắt ra khắp thiên hạ cũng chỉ có một người đó, mỗi năm vào đúng một ngày, một tháng, thậm chí là một giờ giống nhau, chạy đến trước mộ, dâng hoa thắp hương và nhỏ vài hàng lệ, phong ba bão táp cũng không ngăn cản được.

Như vậy, có lẽ người nằm trong mộ cũng thấy quá đủ rồi.

Nhắc đến Ngọc Diện Du Long Lạp Thủ Thần Ma thì có thể nói rằng, khắp võ lâm không ai là không biết, vì người này tựa như du long tung hoành khắp võ lâm nam bắc

Ngoài ra, trong bách nghệ bách kỹ thì không có môn nào là người này không thông, không môn nào là không tinh, có thể gọi là một kỳ tài tuyệt thế vô song. Nhưng cũng vì người này là một đại ma đầu lòng dạ sởi, hạ thủ kỳ độc nên có thể nói hắc bạch lưỡng đạo đều kinh tâm khiếp đảm.

Cát chết của người này, phóng mắt khắp thiên hạ, không có một ai thương tiếc, không một ai nhỏ lệ, ngay cả người tặng hoa thắp hương thì lúc đầu cũng không ngoại lệ.

Một người như thế, sau khi chết không những có được thước đất an thân mà mỗi năm còn có người đến dâng hoa thắp hương, thử hỏi không tri túc sao được ?

Không một ai biết y chết như thế nào, và cũng chẳng ai biết kẻ nào giết y. Chung quy, đây là một bí mật, một bí mật khó có thể vén màn ra được.

Nhưng từ đó trở đi, tám chữ: Ngọc Diện Du Long Lạp Thủ Thần Ma cùng dần dần quên lãng trong đầu mọi người, rồi dường như biến mất trong võ lâm thiên hạ. Tựa như những bông hoa tàn úa trên ngôi mộ, mặc cho mưa gió đánh tảo tơi rồi biến thành bùn đất.

Đó là quy luật tự nhiên, vì trên thế gian căn bản đã không có người này. Và chuyện cũng đã cách đây ba năm

Kim Lăng với núi Chung Sơn nguy nga là chốn rồng cuộn hổ ngồi.

Kim Lăng thành nhất là thời Lục Triều, thành đài được kiến lập bên cạnh Huyền Võ Hồ, các triều còn xây dựng thêm cung thất ở nơi này, hào hoa quán tuyệt nhất thế.

Đặc biệt phải nói đến hai hên bờ sông Tần Hoài, đoạn giữa hai cầu Lợi Sa và Vân Đức nhà nhà san sát, lầu các hoa lệ thuyền hoa nhộn nhịp đầy sông.

Một dải đất cạnh Phu Tử Miếu là nơi thi hội của bọn du thủ du thực với bách nghệ đa tạp, ngoài ra còn có trà phòng tửu quán mọc lên như nấm, lầu hoa kỹ viện với thiếu nữ lưng thon xếp thành hàng, oanh ca yến vũ nghe thấy là muốn tiêu hồn lạc phách, phong lưu quán thế, sáu đời trắng hoa đã tô điểm cho giang sơn mỹ lệ này không biết bao nhiêu giai thoại.

Phu Tử Miếu nằm trên đường Cống Viện ở mạn bắc sông Tần Hoài, mặt hướng vào núi Chung Sơn, lưng giáp với sông. Nơi này tựa như Thiên Kiều ở Bắc Bình, là ăn uống hoan lạc, muốn thế nào có thể đấy, cực kỳ phong phú.

Đèn hoa vừa thấp lên, thử nghe thử nhìn xem chốn phong nguyệt mê ly trên sông Tần Hoài xem, nào là đèn hoa muôn vạn, thuyền hoa lui tới như thoi đưa, tiếng ca xướng, tiếng mời rượu vang lên bất tuyệt.

Trong một ngôi lầu cỏ rộng lớn bên trái Phu Tử Miếu càng náo nhiệt hơn với tiếng la hét, tiếng reo mừng xen lẫn với tiếng chửi bới.

Lúc này, từ trong đám đông rộn ràng nhộn nhịp có một hán tử mặc Thanh y bước ra, người này có thân hình cao ráo nhìn hình bóng sau lưng thì có thể thấy người này có một thứ khí độ ẩn tàng mà người thường không thể có được.

Xem phong độ thì người này có phong độ nhanh nhẹn, cử chỉ nhẹ nhàng như một trang công tử nhà hào phú. Lại xem qua song thủ thì đó là một đôi tay trắng nõn như ngọc, mười ngón thon dài, nhưng nếu nhìn qua khuôn mặt người này thì người ta sẽ sống sờ một lúc rồi lắc đầu thở dài. Trách rằng tạo hóa thật quá trêu người, vì đó là một khuôn mặt bình thường sắc diện vàng vọt.

Sau khi tách ra khỏi đám đông thì người này kẹp tay sau lưng, ung dung bước đi về phía ngôi lầu cỏ.

Trước cửa lầu có treo một bức màn dày, che đậy mọi sự việc bên trong, ngoài cửa còn có hai hắc y hán tử tướng mạo hung hãn đứng canh hai bên, bọn chúng thấy thanh y nhân tới nơi thì lập tức trừng mắt, quát hỏi:

- Họ Hầu kia sao người lại đến đây ?

Thanh y nhân nhướng mày, mỉm cười rồi nói:

- Thế nào, ta không được đến sao ?

Hắc y hán tử bên trái lạnh lùng nói:

- Thì ra người cũng muốn dựa vào đây để kiếm bát cơm ?

Thanh y nhân nói:

- Nói gì thế, con người ai cũng có nghề, điều đó còn hơn ngàn khoảng ruộng đất, ta dựa vào bản lĩnh của ta, dựa vào tuyệt nghệ để kiếm cơm, thế nào, người không phục à ?

Hắc Y hán tử này á khẩu, thanh y nhân mỉm cười và đưa tay vén bức màn, cất bước đi vào trong. Hơi nóng và giống người từ sau bức màn ủa ra, mùi mồ hôi và mùi khói bốc lên mũi, đây là nơi duy nhất quanh vùng Phu Tử Miếu - Tần Hoài giang là không nghe mùi hương phấn.

Bây giờ có thể nhìn thấy rõ ràng khung cảnh trong lều cỏ, trên nóc có treo bốn chiếc đèn lồng lớn, ánh sáng chiếu xuống mười chiếc bàn kê bên dưới. Vây quanh bàn là những chiếc đầu đen với nhiều hình dạng, loại người nào cũng có, bàn này là tiếng reo mừng, bàn kia là tiếng văng tục chửi thề, khung cảnh hỗn loạn vô cùng.

Hóa ra đây là một sòng bạc, một sòng bạc lớn ! Chờ xem thường ngôi lều cỏ này, tuy nó được che chắn bằng tranh cỏ nhưng trong lều này lại là ngọa hổ tàng long, phẩm sắc đầy đủ

Nơi này vốn đang huyền thiên bát nháo, nhưng thanh y nhân vừa bước vào thì lập tức yên tĩnh ngay. Sự tĩnh lặng nhất thời trong chốn huyền ảo khiến cho người ta chú ý, bức màn phía la sau lều cỏ khẽ động, một chiếc đầu thò ra, đó là một trung niên hán tử diện mục thâm trầm..

Người này nhìn thấy thanh y nhân thì bác giác sống người, nhưng hấn vội bước ra nghênh tiếp cung thủ chào và gượng cười nói:

- Hầu lão ca, người hà tất phải làm thế, đôi bên chỉ kiếm miếng ăn tạm tạm mà thôi, người không có ý định giết bát cơm của các bằng hữu đấy chứ ?

Thanh y nhân thản nhiên nói:

- Hết tiền tiêu rồi, trên thuyền còn phải vay nợ, tại hạ chỉ đến chơi vài ván thôi, người đồng ý chứ ?

Trung niên hán tử nói:

- Hầu lão ca nói đùa rồi, hơn một năm qua người đã nổi danh ở địa bàn này, mỗi lần vào sòng là gom đầy túi mà đi..

Thanh y nhân cười cười, nói:

- Không sai, nhưng tiền vào tay này của ta thì lập tức theo tay kia mà đi, tất cả kim ngân đều tiêu vào "chốn đó", bằng hữu ở đây không ai là không biết..

Trung niên hán tử trầm ngâm một lát rồi nói:

- Thế này được không ? Hầu lão ca cần bao nhiêu, chỉ cần nói một tiếng thì xem như tại hạ chu cấp cho bằng hữu vậy

Thanh Y nhân lắc đầu, nói:

- Không được, lão thất, theo như người nói thì tại hạ trở thành Bá vương ngang ngược mất. Thế này nhé, từ hôm nay trở đi, tại hạ đặt ra một quy định, vô luận là bàn nào, không cần biết bao nhiêu, tại hạ chỉ chơi ba ván, tuyệt không quá ba, thế nào ?

Trung niên hán tử vui mừng nói:

- Hầu lão ca, người nói thật đấy chứ ?

Thanh y nhân nói:

- Họ Hầu ta chẳng có chỗ nào hay ho, nhưng xưa nay nói ra một câu là chắc một câu

Trung niên hán tử cung thủ, nói:

- Hầu lão ca, quân tử không ngăn tài lộ người khác, tại hạ xin cảm ơn trước !

Nói đoạn hán tử liền quay lại, cao giọng nói với các con bạc:

- Chư vị, kể từ hôm nay Hầu lão ca đặt ra một lệ, vô luận là bàn nào, không quản thắng thua, hán tử chỉ cần ba ván, tuyệt đối bất quá tam..

Lời này vừa lọt vào tai thì cả sòng lập tức sôi động, có kẻ nói:

- Lẽ ra quy định này nên đưa ra sớm một chút, nếu không thì ai còn dám cho hán tử nhập cuộc ?..

Lại có kẻ kêu lên:

- Lão Hầu, chẳng phải ... đang chờ phục vụ người trên thuyền ...

Lời này tuy không trọn vẹn, không rõ ràng nhưng vừa phát ra thì toàn trường lập tức cười ồ, tiếng cười muốn vỡ cả ngôi lều cỏ.

Thanh y nhân nhướn mày, mỉm cười rồi nói:

- Không sai, hôm nay bọn nữ nhi đó cố gắng hết sức, nhưng ta cũng nghĩ thông rồi, khó khăn lắm ta mới kiếm được chút đỉnh, nhưng đều nhường cho bọn các ả hết, từ nay về sau, bất luận ít nhiều, đủ ăn đủ dùng đủ vui sướng là được rồi.

Người kia nói:

- Cái này kêu bằng đại động vô đáy, đến bao giờ mới lấp đầy ? Sống không mang đến chết không mang đi, chớ làm một kẻ phung phí tiền của như thế. Nào, lão Hầu đến đây !

Người này ngồi tại bàn ở góc đông nhìn bộ dạng và cách ăn mặc thì đó cũng là một tay lặn lội ở vùng sông Tần Hoài - Phu Tử Miếu.

Thanh y nhân mỉm cười, bước lên hán tử kia tự động đứng lên nhường chỗ, hán tử gác một chân lên ghế, một chân đứng dưới đất, ngực phanh, tay áo xắn lên cao, miệng cười lộ hàm răng vàng khè, khiến ai ai cũng phát tởm.

Hán tử cười nói:

- Lão Hầu ngồi đi, ta sạch rồi, xem người thôi !

Thanh y nhân y mỉm cười ngồi xuống, rồi liếc mắt nhìn hán tử kia đoạn nói:

- Tần Lục ca, muốn ta gỡ vốn cho người không ?

Hán tử kêu hằng Tần Lục tròn xoe mắt, hấn nói:

- Buồn cười, mấy lạng bạc đó thì có gì mà phải gỡ gạt ?

Hấn cười hì hì rồi nói tiếp:

- Lão Hầu, ta không giống người, tiền của ta là do móc túi của thiên hạ mà có, nhưng giống người một điểm, ta cũng là một đại động vô đáy, khi nào cần thì khi đó lên thuyền một chuyến, dù ở đang ở trong tổ thì ở cũng phải cho ta.

Thanh y nhân mỉm cười, nói:

- Lục ca khá lắm !

Nói đoạn, thanh y nhân khẽ đưa tay đẩy ra một lá bài.

Hán tử kêu bằng Tần Lục bất giác đỏ mặt hấn cười hì hì và nói:

- Nói thật đấy, lão Hầu, người và ta không giống nhau, con bà nó ! Ta là kẻ mà trời sinh ra đã phải làm kiếp hạ lưu, nếu có trách thì chỉ trách đời trước không làm chuyện tốt để tích chút ân đức mà thôi. Còn như người, lão Hầu, lần đầu tiên thấy người là ta đã nhìn ra người là kẻ có tiền đồ rồi. Bọn ở đào kỹ nữ mua hương bán phấn trong thiên hạ thì có được mấy kẻ hữu tình hữu nghĩa, khó khăn lắm mới kiếm được chút đỉnh, hà tất phải li quăng vào chốn đó.

Thanh y nhân thắng ván thứ nhất rồi ván thứ hai, thậm chí ván thứ ba cũng thắng nốt, thiên hạ sao lại có người vận khí tốt đến thế ! Từ chỗ không có một xu lạng lạng, bây giờ trước mặt thanh y nhân nghiễm nhiên có sau đỉnh bạc..

Tần Lục lắc đầu thần phục:

- Lão hầu, nếu người cho ta học ngón nghề này thì ...

Thanh y nhân mỉm cười, nói:

- Tần Lục ca, hết chín phần là dựa vào vận khí người cầm chỗ này mà ăn cơm.

Vừa nói thanh y nhân vừa đẩy qua phía Tần Lục ba đỉnh bạc.

Tần Lục ngạc nhiên nói:

- Lão Hầu, người ...

Thanh y nhân thần nhiên mỉm cười, nói:

- Lục ca, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng gánh, có tiền thì mọi người cùng tiêu vậy !

Nói đoạn, người này nhặt ba đỉnh bạc còn lại rồi đứng lên định cất bước. Thần sắc của Tần Lục đầy vẻ cảm kích, hấn cũng định khai khẩu.

Ngay lúc đó thì bức màn dày nơi cửa lều cỏ chợt lay động, một nam một nữ bước vào, nam là một lão nhân râu dài mặt đen, thân hình cao to, uy mãnh khiếp người, y phục khí phái, nữ là một Bạch y thiếu nữ, thân hình uyển chuyển, dung mạo thanh tú. Tuy không gọi là rất đẹp nhưng cô ta có một thứ khí chất thanh tú hơn người, tựa như hàn mai trong núi tuyết.

Một cô nương dạo chơi vùng Phu Tử Miếu thì không có gì đáng nói, nhưng một cô nương vào sông bạc thì quả là đại sự kinh thiên động địa, trước đây chưa từng nghe thấy bao giờ ...

Bọn côn đồ vô lại trong sông bạc này muốn mượn cơ hội này cười đùa trêu chọc một phen, nhưng chợt nghe có người thất kinh kêu lên:

- Đồng gia ...

Một lời chưa nói hết thì mọi người đều biến sắc và cúi đầu. Lúc này trung niên hán tử có diện mục thâm trầm vội chạy lại và cúi gập người chào:

- Cô nương và Mạc lão gia muốn ...

Lão nhân râu dài cũng chẳng buồn ngó hán tử một lần, lão quay sang Bạch y thiếu nữ và cung kính nói:

- Cô nương là nơi này đây..

Ngọc diện của thiếu nữ không có lộ vẻ gì, nàng nói:

- Mạc tổng quản, lão thay ta hỏi thử

Lão nhân râu dài đáp một tiếng rồi quay người, quét mục quang nhìn ra toàn bọn, đoạn lão cất giọng hỏi:

- Xin hỏi một câu, vị nào là Hầu Phong Hầu gia ?

Tần Lục khẽ vỗ vào vai thanh y nhân và nói:

- Lão Hầu, người ta tìm người phải không ?

Thanh y nhân chau mày khẽ nói:

- Tần Lục ca, đây là ai vậy ?

Tần Lục nói:

- Cái gì, người không biết sao ?

Tổng quản của Kim Lăng Đồng gia Thiết Diện Sát Thần Mạc Tử Kinh, đại danh đỉnh đỉnh trong võ lâm, uy trấn khắp Kim Lăng.

Thanh y nhân lại hỏi:

- Thế còn vị cô nương kia ?

Tần Lục nói:

- Lão Hầu, sao người hồ đồ thế. Cành vàng lá ngọc của Đồng đại gia.

Thanh y nhân "à" một tiếng rồi gật đầu, nói:

- Thì ra là như vậy, chỉ có điều không biết ta biến thành Hầu gia từ khi nào ?

Tần Lục chớp chớp song mục hán tử cười khẽ và nói:

- Lão Hầu, có lẽ người gặp vận may rồi.

Lúc này, lão nhân râu dài lại hỏi một lần nữa.

Đột nhiên nghe Tần Lục lớn tiếng đáp:

- Ở đây, vị bằng hữu của tại hạ là ...

Lão nhân râu dài nghe vậy thì chú ý nhìn, đoạn lão dịch mục quang nhìn sang Bạch y thiếu nữ.

Bạch y thiếu nữ vẫn chưa nói gì, nàng lặng lẽ bước đến chỗ bọn Tần Lục. Lão nhân râu dài theo sát phía sau nàng.

Khách chơi bài đều lần lượt đứng lên và lui bước, nhường một lối đi. Bạch y thiếu nữ đi thẳng đến trước mặt thanh y nhân rồi đứng lại đôi mắt hồ thu ngược nhìn đối phương một lúc rồi nói:

- Các hạ là Hầu Sơn Phong. Hầu gia ?

Thanh y nhân khẽ gật đầu, nói:

- Không sai, tại hạ chính là Hầu Sơn Phong, nhưng cô nương xưng hô Hầu gia như vậy ...

Bạch y thiếu nữ chưa nói câu thứ hai thì đột nhiên sụp quỳ xuống. Động tác này khiến toàn sòng bài xao động. Hầu Sơn Phong càng cả kinh thất sắc, tay chân bối rối.

- Cô nương làm ... làm gì thế ?

Bạch y thiếu nữ cúi đầu, nói:

- Đồng gia sắp có đại nạn đến nơi, không phải Hầu gia không giải quyết được, Đồng Uyển Nhược đến đây quỳ gối thỉnh cầu, xin Hầu gia nghĩ đến thân phận nữ tử yếu hèn này mà ra tay giúp đỡ.

Hầu Sơn Phong nghe vậy thì sửng người, chàng bật cười và nói:

- Đồng cô nương, đây là trò đùa gì thế, ngoài chuyện đánh bạc ra thì tại hạ chẳng biết gì khác làm sao có thể giải quyết đại nạn cho quý phủ ? Tại hạ không dám nhận cái quỳ này rồi, xin mau mau đứng lên cho.

Bạch y thiếu nữ vẫn tiếp tục quỳ, nàng nói:

- Hầu gia, tệt gia trong ngoài hơn trăm người, xem ra sắp bị tận diệt rồi, ngàn vạn lần xin Hầu gia ban phát chút thiện tâm, cứu cứu lấy hơn trăm sinh mạng già trẻ nam nữ đó

Hầu Sơn Phong vô cùng ngạc nhiên, chàng nói:

- Cô nương, chuyện này nàng dựa vào đâu mà nói thế, tại hạ chỉ là một con bạc lặn lội quanh vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu, muốn cứu người thì nên đi thỉnh cầu những đại hiệp khách trong võ lâm mới phải. Hơn nữa, cô nương quỳ gối trước một gã rượu chè cờ bạc đĩ điếm như tại hạ thì chẳng những mất thân phận của cô nương mà còn tổn hại đến uy danh của Kim Lăng Đồng gia, chuyện này truyền ra ngoài há chẳng khiến thiên hạ cười đến rụng răng..

Bạch y thiếu nữ nói:

- Hầu gia, vì trăm sinh mạng già trẻ lớn bé của hàn gia mà Đồng Uyển Nhược này không tiếc gì cả, chỉ cầu xin Hầu gia ban phát thiện tâm, gặt đầu đồng ý ra tay trợ giúp.

Hầu Sơn Phóng lắc đầu, nói:

- Tại hạ hiểu ý của cô nương, nể tình cô nương không tiếc hy sinh tất cả danh phận thì tại hạ cũng rất muốn gặt đầu nhưng tại hạ có tâm mà vô lực, tại hạ đang sống những ngày bình yên thoải mái nên không muốn gây họa sát thân. Cô nương tìm nhầm người rồi, xin đi mời bậc cao minh khác thôi..

Nói xong, chàng quay người định cất bước, Bạch y thiếu nữ Đồng Uyển Nhược dịch gối cản đường và nói với giọng bi thương:

- Hầu gia, chỉ cần Hầu gia chịu gặt đầu thì hàn gia nguyện đem hết..

Hầu Sơn Phong chau mày, cắt lời và nói:

- Mỹ nhân tại hạ cũng thích, tiền tài tại hạ cũng thích, nhưng đáng tiếc là tại hạ không có biện pháp và cũng không muốn vì chuyện này mà mất mạng, bỏ lại Tiểu Thúy Hồng yếu đuối đáng thương của tại hạ thì làm sao ?.

Lão nhân râu dài nghe vậy thì sắc diện chợt biến.

Người trong sòng bài rất muốn cười nhưng không một ai dám cười.

Bạch y thiếu nữ Đồng Uyển Nhược cũng không vì sự cứng lòng của đối phương mà ngưng khẩn cầu.

Bỗng nhiên thấy Hầu Sơn Phong phá lên cười rồi nói:

- Tại hạ hiểu rồi, có lẽ cô nương đã chọn tại hạ, đúng không ?

Lão nhân râu dài tái mặt, lão nâng hữu chưởng lên nhưng lại buông xuống ngay tức thì.

Bạch y thiếu nữ Đồng Uyển Nhược xấu hổ đến đỏ bừng ngọc diện, nàng nói trong nước mắt:

- Nếu Hầu gia gặt đầu, thì Đồng Uyển Nhược này tình nguyện nâng khăn sửa túi cho Hầu gia suốt đời.

Hầu Sơn Phong cười lớn một tràng rồi nói:

- Kim Lăng Đồng gia là một đại thế gia, tại hạ chỉ là một con bạc lặn lội ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu thì không dám trèo cao, thật sự không dám trèo cao. Vả lại, một thiên kim tiểu thư cành vàng lá ngọc như cô nương mà đi theo tại hạ thì sẽ làm tại hạ tổn thọ mất.

Râu tóc của lão nhân râu dài đều dựng lên, thân hình run bần bật, khóe mắt muốn toát nhưng lão vẫn nhẫn nại kiềm chế. Bạch y thiếu nữ Đồng Uyển Nhược bật khóc rất bi thương nhưng vẫn không thôi khẩn cầu.

Đột nhiên nghe Tần Lục lớn tiếng nói:

- Lão Hầu, ta thấy ngươi bất nhẫn quá nếu ngươi giúp được thì ...

Hầu Sơn Phong quay lại trừng mắt nhìn hấn và nói:

- Tần Lục ca, nếu người thương hương tiết ngọc mà mềm lòng thì người đi giúp đi, loại chuyện đem sinh mạng ra đùa này ta không giúp được rồi. Không phải người không biết về ta, ngoài tình thông ngôn nghề cờ bạc và trò trăng hoa ra thì ta chẳng biết gì cả ...

Tần Lục ngẩn người, nhất thời á khẩu.

Đột nhiên nghe lão nhân râu dài - Thiết Diện Sát Thần Mạc Tử Kinh nói:

- Cô nương, Đồng gia chúng ta còn có thể liều mạng một phen, dù phải nằm xuống chết thì cũng nên chết một cách bi tráng, cô nương hà tất phải chuốc lấy nỗi nhục này.

Hầu Sơn Phong nhượng mảy, mỉm cười và nói:

- Rất đúng, lão mặt đen này nói rất chí lý, Kim Lăng Đồng gia thuộc vào hàng danh vọng nào chứ ? Cô nương cũng đừng quên mình là một đại tiểu thư cành vàng lá ngọc, hãy mau đứng lên lau nước mắt rồi trở về thôi !

Nói đoạn, chàng lại muốn cất bước !

Đột nhiên Đồng Uyển Nhược ngẩng đầu lên, ngọc diện đầm lệ, thần sắc thẫn thờ, nàng nói:

- Khi Đồng Uyển Nhược này ra khỏi cửa thì đã lập chủ ý chuyển này nếu không cầu Hầu gia gật đầu được thì sẽ đến trước Phu Tử Miếu đập đầu mà chết !

Hầu Sơn Phong chau mày, nói:

- Ta không giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết, cô nương cố tình đưa tại hạ vào thế phải nạp mạng cho quan ty nhân rồi.

Thần sắc của Đồng Uyển Nhược càng thảm não, nhất thời nàng chưa nói gì.

Đột nhiên thấy Tần Lục hất ba đỉnh bạc xuống đất rồi kêu lên:

- Lão Hầu, ta không ngờ con người của người lại như thế, Tần Lục ta không giao du với loại bằng hữu lòng dạ sắt đá như người, ta không cần tiền nữa, người hãy giữ lấy đi.

Nói đoạn, hấn quay người bỏ chạy ra ngoài.

Hầu Sơn Phong không ngăn cản và cũng không gọi hấn lại, chàng lắc đầu rồi nói:

- Cô nương thấy không ? Vì cô nương mà tại hạ đắc tội với bằng hữu, nhưng cô nương nên biết, không phải tại hạ không muốn giúp chuyện này mà quả thực là tại hạ giúp không nổi !

Bạch y thiếu nữ Đồng Uyển Nhi vẫn chưa nói gì.

Hầu Sơn Phong lại nói tiếp:

- Cô nương, tại hạ không có thời gian để nói nhiều, Tiểu Thúy Hồng đang chờ tại hạ lên thuyền để vui vẻ một đêm, tại hạ rất lấy làm tiếc và cũng rất bất an, nhưng tại hạ hữu tâm vô lực.

Nói đoạn, chàng sải bước ra ngoài mà chẳng nhìn ai một lần nào nữa.

Chàng đi như thế mà không nghĩ đến một cô nương đang rơi lệ khẩn cầu, không nghĩ đến một cô nương đáng thương đang nát lòng đứt ruột. Và cũng chẳng biết để ý đến bọn con bạc đang nhìn theo mình với ánh mắt dị thường.

Đột nhiên có một tiếng quát như sấm sét rung chuyển cả lều cỏ:

- Họ Hầu kia, người đứng lại đã ?

Hầu Sơn Phong kinh hãi dừng bước, chàng quay lại nhìn Mạc Tử Kinh và nói:

- Mạc đại tổng quản có gì chỉ giáo chăng ?

Thiết Diện Sát Thần uy chấn vô lâm, mấy mươi năm làm tổng quản của Kim Lăng Đồng gia, người trong thành Kim Lăng gặp lão đều cúi người, cung kính chào một tiếng "Mạc lão".

Thái độ ngạo mạn của Hầu Sơn Phong như vậy, thật khiến cho người ta thầm lo lắng cho chàng mà toát mồ hôi lạnh.

Bỏ qua những điều khác không nói, chỉ luận về động thủ thì e rằng Hầu Sơn Phong không chịu nổi một đầu ngón tay của vị Thiết Diện Sát Thần này thật là một kẻ ngông cuồng không biết sống chết.

Râu tóc của Mạc Tử Kinh đều dựng ngược, lão lạnh lùng nói:

- Họ Hầu kia, người như Tần Lục mà hắn còn có chút nhân tâm, biết nghĩa khí, người có phải là con người không. Mạc Tử Kinh ta cũng muốn xem thử lòng dạ của người

- Thế nào ?

Hầu Sơn Phong nhượng mảy nói:

- Mạc đại tổng quản lão mắng người đấy à ! Chuyện này mới buồn cười làm sao, Kim Lăng thành là nơi có vương pháp, chúng ta đi đến đâu nói lý cũng được cả. Đừng nói là tại hạ giúp không nổi chuyện này, dù tại hạ giúp được mà tại hạ không muốn thì lẽ nào không được ?

- Được !

Song mục của Mạc Tử Kinh đỏ như lửa, lão cười nhạt, nói:

- Nhưng thanh uy của Đồng gia không thể tổn hại mà không được gì, sự tôn nghiêm của cô nương nhà ta cũng không thể bị mất sạch như vậy. Mạc Tử Kinh ta muốn lấy mạng tên thất phu máu lạnh người trước khi Đồng gia ngộ nạn !

Dứt lời thì lão vung chưởng lên, chuẩn bị đánh ra.

Lúc này có giọng lạnh lạnh của Đồng Uyển Nhược cất lên ở sau lưng lão:

- Mạc tổng quản, ngừng tay !

Mạc Tử Kinh rùng mình, thu thế chưởng lại, Đồng Uyển Nhược ngọc diện xanh xao, song mục đỏ rực, thần thái lạnh lùng thờ thẫn, nàng thở dài rồi nói:

- Hấn nói rất đúng, muốn giúp hay không là chuyện của hấn, bất kỳ người nào cũng không thể miễn cưỡng, còn ngộ nạn là chuyện của Đồng gia, không liên quan gì đến người khác, để cho hấn đi thôi.

Thân hình của Mạc Tử Kinh run lên, lão cất giọng khàn khàn nói:

- Lão nô tuân mệnh !

Lão hát đầu, phát tay và quát:

- Cút đi tên thất phu.

Hầu Sơn Phong thản nhiên mỉm cười, nói:

- Cút thì cút, chỉ có điều tại hạ khuyên Mạc đại tổng quản lão nên học cách hành xử của cô nương này, bộ dạng muốn ăn tươi nuốt sống người ta của lão khiến tại hạ có muốn hồi tâm chuyển ý thì ý định đó cũng bị tiêu tan.

Nói đoạn, chàng mỉm cười và quay người cất bước !

Mạc Tử Kinh tức đến độ muốn vỗ cả phổi, nếu là bình thời thì có mười Hầu Sơn Phong cũng nát như tương dưới chưởng của lão, không hiểu sao hôm nay lão chẳng dám trái mệnh chủ nhân mà chỉ đành nghe theo !

Nhưng Hầu Sơn Phong chỉ đi mấy bước rồi bỗng nhiên quay lại, chau mày hỏi:

- Tại hạ rất kỳ quái, trên giang hồ có nhiều đại hiệp khách bản lĩnh cao cường mà tại sao các vị không tìm, sao lại cứ tìm đến tại hạ, một kẻ chỉ biết rượu chè bài bạc và trai gái ? Cô nương có thể nói cho tại hạ biết, là kẻ nào khiến các vị mắc lừa như thế không ?

Mạc Tử Kinh lạnh lùng nói:

- Thất phu, bất luận là ai cũng không việc gì đến người !

Hầu Sơn Phong trầm sắc diện, chàng nói:

- Mạc đại tổng quản, tại hạ đang nói với chủ nhân của lão mà, thân là nô tài thì tốt nhất là đừng xỏ mũi vào.

Mạc Tử Kinh nộ khí xung thiên, sát cơ đột hiện, lão nói như quát:

- Cô nương, lão nô tình nguyện lãnh nhận gia pháp.

Đồng Uyển Nhược sải bước đến trước, cản trước mặt Mạc Tử Kinh rồi nói:

- Các hạ đã không muốn giúp chuyến này thì nói nhiều cũng vô dụng, để giữ hòa khí cho đôi bên, các hạ mau rời khỏi nơi này đi.

Hầu sơn Phong gật đầu, nói:

- Đa tạ cô nương. Hầu Sơn Phong xin tuân mệnh.

Chàng cung thủ chào rồi sải bước mà đi.

Mạc Tử Kinh run giọng nói:

- Cô nương, một tên thất phu vô nhân tính có máu lạnh như vậy thì cô nương hà tất ...

Đồng Uyển Nhược cất lời, nói:

- Mạc tổng quản, đại nạn sắp trút xuống đầu mà lão còn muốn giết người nữa sao ? Hà tất phải tức giận một kẻ vô can như thế ?

Thần sắc của Mạc Tử Kinh đã biến rất thảm, lão buột miệng nói:

- Cô nương ...

Dường như yết hầu của lão bị vật gì ngăn chặn lại nên không thể nói được nữa, nhất thời lão đành im lặng cúi đầu.

Đồng Uyển Nhược chậm rãi nói:

- Mạc tổng quản, ta nhìn rộng ra rồi, nhân sinh trăm năm ai lại không chết. Chẳng qua là khác nhau ở chỗ sớm muộn mà thôi. Vả lại, đây cũng là nhân quả tuần hoàn báo ứng, không trốn tránh được. Chúng ta đi thôi.

Nói đoạn nàng thần thờ bước đi, thần sắc nhợt nhạt kinh người, tựa như linh hồn đã rời thân thể

Mạc Tử Kinh lặng lẽ theo sau nàng mà rời sông bài.

Sau khi rời sông bài thì Đồng Uyển Nhi đi về phía Phu Tử Miếu, Phu Tử Miếu nằm sát sông Tần Hoài, đây là một nơi yên tĩnh nhất.

Mạc Tử Kinh cảm thấy bất thường nên vội bước lên trước và nói:

- Cô nương, trời đã không còn sớm chúng ta trở về thôi !

Đồng Uyển Nhược nghe cũng như không nghe, nàng bước đi như một bóng u linh.

Mạc Tử Kinh vội nói:

- Cô nương, chớ để nhị vị lão nhân gia đau lòng, nhị vị lão nhân gia đang rất lo lắng, nếu cô nương nghĩ quẩn thì đó là bất hiếu. Cô nương thông minh đại nghĩa, không thể sánh với hàng nữ nhi tầm thường, sao lại ...

Trong lúc hai người đối thoại thì đã đến Phu Tử Miếu rồi, Đồng Uyển Nhược nhìn ra sông Tần Hoài với trăm vạn ánh đèn lung linh mờ hồ trắng nước, đột nhiên nàng dừng bước và khai khẩu

- Mạc tổng quản, lão về trước đi, ta muốn ngồi đây một lát

Mạc Tử Kinh hốt hoảng, lão vội nói:

- Cô nương, cho phép lão nô nói thêm một câu, dù phải chết thì cả nhà sẽ chết chung với nhau,

Đồng Uyển Nhược nói:

- Ai nói với lão là ta muốn tìm cái chết ?

Mạc Tử Kinh gượng cười, nói:

- Lão nô đáng chết, vậ v thì xin cô nương mau trở về cho, kéo nhị vị..

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao, muốn về thì lão về trước đi ta muốn ngồi đây một lát !

Mạc Tử Kinh nói:

- Lão nô theo cô nương ra ngoài, nếu cô nương muốn ở lại thì lão nô cũng ở đây đợi vậy.

Đồng Uyển Nhược nói:

- Vậy thì lão không cần khuyên ta trở về nữa nhé.

Mạc Tử Kinh máy môi muốn nói nhưng lạt thôi, lão chỉ "vâng" một tiếng rồi khoanh tay đứng yên.

Đồng Uyển Nhược cũng không nói gì thêm, thần sắc thẫn thờ, nàng nhìn ra dòng sông cuộn chảy đến độ xuất thần. Mạc Tử Kinh vô cùng bất an, lão cũng đứng lặng bên cạnh nàng, không dám rời nửa bước.

Hồi lâu sau, dường như lão nhớ điều gì nên đôi mày bạc chợt dựng lên, lão nói:

- Cô nương, những lời mà tăng nhân hóa duyên đã nói ...

Đồng Uyển Nhược cắt lời:

- Người xuất gia không nói dối, đệ tử Phật môn lấy lòng từ bi cứu nhân độ thế, ta nghĩ vị đại hòa thượng đó không thể lừa chúng ta, chỉ có điều họ Hầu này không chịu ra tay giúp đỡ thôi.

Mạc Tử Kinh cười nhạt, nói:

- Theo lão nô thấy thì rõ ràng là hòa thượng đó chỉ vì hai đỉnh bạc, còn tên thất phu họ Hầu kia chẳng qua chỉ là đám cử lưu hạ đẳng lẫn lộn trong vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu mà thôi. Làm sao hấn có thể giải quyết trường đại nạn này ? Nếu muốn hấn giúp chơi một canh bạc thì may ra ...

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:

- Mạc tổng quản, ta không thể nhìn lầm người, vị đại hòa thượng đó rõ ràng là một kỳ nhân ẩn thế, còn họ Hầu kia cũng là một nhân vật không tầm thường.

Mạc Tử Kinh nói:

- Nếu hòa thượng đó là một kỳ nhân ẩn thế thì lão ta nên hóa duyên trường đại nạn này mới phải, tại sao lại chỉ điểm cho cô nương chạy đến đây tìm gã thất phu họ Hầu kia ?

Đồng Uyển Nhược chậm rãi nói:

- Có thể vì họ Hầu kia cao minh hơn lão ta !

Mạc Tử Kinh chau mày nói:

- Cô nương, chúng ta là võ lâm thế gia, dạng người nào mà chưa từng gặp qua ? Có cao thủ võ lâm nào mà lọt qua song mục của chúng ta được ? Nhưng tướng mạo tầm thường của

hòa thượng và gã thất phu họ Hầu kia chẳng có gì cho chúng ta để mất tới cả. Lão nô cũng lục tìm trong trí nhớ nhưng chẳng nhớ ra hai người như thế xuất hiện trong võ lâm bao giờ ?

Đồng Uyển Nhược nói:

- Mạc tổng quản, lão thành danh cùng thời với gia phụ, bất luận là nghe hay thấy cũng đều nhiều hơn bọn vãn bối ta. Lấy tướng mạo mà xét đoán người là việc làm bất trí nhất, người tu luyện cao thâm có thể biểu hiện rất tự nhiên tự tại. Hơn nữa, võ lâm rộng lớn, không chuyện lạ gì là không có, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, núi cao còn có núi cao hơn, Đồng gia tuy là võ lâm thế gia nhưng vẫn không thể biết hết có bao nhiêu kỳ nhân dị sĩ mai danh ẩn tích trong võ lâm

Mạc Tử Kinh hổ thẹn nói:

- Đa tạ cô nương chỉ giáo, cô nương minh trí, lão nô tự biết không bằng, nhưng đã như vậy thì tại sao vừa rồi cô nương không nói với họ Hầu kia về vị hòa thượng đó.

Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói:

- Hắn đã không muốn ra tay tương trợ thì dù có nhắc đến ai cũng chẳng ích gì ?

Mạc Tử Kinh nói:

- Lão nô bạo gan đoán rằng, hòa thượng kia đã biết họ Hầu thì tất có quan hệ không đơn giản với hắn, vừa rồi nếu cô nương nhắc đến hòa thượng đó thì không chừng có thể ...

Đồng Uyển Nhược lắc đầu và mỉm cười nhưng nụ cười khiến người ta nát lòng nát ruột.

Nàng nói:

- Tục ngữ có câu: "Là phúc thì không phải là họa, là họa thì không thể tránh được, mọi chuyện do trời định, con người chẳng quyết được một chút gì, bây giờ ta hiểu rồi, nếu mệnh vận của Đồng gia đáng ngộ nạn thì có cầu khẩn ai cũng vô dụng, nếu Đồng gia không đáng ngộ nạn thì căn bản không cần ai cứu. Vả lại, chuyện có liên quan đến sinh tử, dù có cầu khẩn thì cầu chư nhân cũng không bằng cầu chính mình.

Mạc Tử Kinh trầm mặc không nói, nhưng lão lại chuyển đề tài:

- Đã vậy thì đêm khuya, sương nặng, cô nương trở về thôi !

Đồng Uyển Nhược nói:

- Nước sông Tần Hoài này gợi cho ta rất nhiều điều. Lục Triều phồn hoa cũng theo nước trôi về đông, khi nào mới xuất hiện lại trên sông Tần Hoài này ? Nhưng có ai biết là sự phồn hoa đó đã theo nước trôi về đông từ khi nào ? Mọi chuyện của nhân sinh vốn biến ảo bất định, ta vốn muốn đập đầu vào đây mà chết nhưng bây giờ lại không muốn chết, vì như thế quá nhu nhược, và cũng nhẹ như lông hồng, thật không đáng !

Mạc Tử Kinh vô cùng xúc động, mặt lộ vẻ vui mừng, lão vội nói:

- Vậy thì chúng ta đi thôi, cô nương !

Đồng Uyển Nhược lặng lẽ gật đầu, đoạn nàng đứng lên và quay người, cất bước.

Mạc Tử Kinh vội theo sát phía sau nàng.

Chớp mắt, một chủ một bộc, hai bóng hình đã dần khuất trong màn đêm.

Lúc này trên một chiếc thuyền hoa trên sông Tần Hoài, truyền ra tiếng nũng nịu, mềm mại như bông nhưng cũng có ba phần lạnh lùng trách móc:

- Ta tưởng là người đi xem cái gì, hóa ra là đi xem đại cô nương nhà người ta, người đừng học thói cóc mà muốn ăn thịt thiên hạ nhé, người ta là thiếu nữ làng hoàng con nhà lành không giống như ta, hể ai có tiền là đại gia, và đại gia nào cũng có thể lên thuyền.

Sau đó lại nghe một giọng nói sang sảng cất lên:

- Thịt thiên hạ ăn không được nhưng cũng có thể nhìn, nàng mà cũng chưa ngoa gồm nhĩ, ăn phải bả gì rồi chẳng ?

Giọng nũng nịu "hử" một tiếng, nhưng vừa nghe là biết giả dối:

- Chưa ngoa, ăn bả gì ? Nực cười, đừng nói là người, dù là một hán tử anh tuấn, tiền giắt đầy lưng thì ta cũng không quan tâm, Lý Tứ chán đi thì có Trương Tam đến vậy ! Còn cô ta, luận về nhan sắc thì còn kém Tiểu Thúy Hồng ta nhiều, còn luận về ngón nghề và bản lĩnh thì cô ta phải học trên mười năm ?

- Thế à !

Giọng sang sảng phá lên cười rồi nói:

- Ai dám sánh với mười năm lăn lộn trong chốn hồng trần của nàng, nhưng nàng có muốn biết cô ta là ai không ?

Giọng nũng nịu nói:

- Lão nương chẳng quản cô ta là ai. Cô ta là hoàng thái hậu thì sao nào ? Người nói cô ta là ai ?

- Hóa ra, cuối cùng nàng cũng muốn biết.

Giọng sang sảng nói:

- Là Đồng cô nương của Kim Lăng Đồng gia đấy !

Giọng nũng nịu kêu thất thanh một tiếng rồi không nói gì.

Giọng sang sảng cười lớn rồi nói:

- Đừng sợ, cô ta không nghe được đâu, hãy ngoan ngoãn ngủ đi, ta phải ra ngoài một lát.

Giọng nũng nịu vội nói:

- Người đi đâu ? Chẳng phải người nói là đêm nay muốn ...

Giọng sang sảng cười lớn rồi nói:

- Bình sinh ta không thích cái giọng này, vả tại ta cũng không phải là đại gia có tiền hay là nàng tìm người khác thôi.

Giọng sang sảng lập tức tan vào màn đêm, trong chiếc thuyền hoa truyền ra tiếng thở dài náo ruột, sau đó là tiếng chửi như rít qua kẽ răng:

- Đồ quỷ chết, mong cho người biến mất khỏi cuộc đời này

Bên trái Phu Tử Miếu là nơi ăn uống, suốt một dãy dài đều là những tửu quán và trà quán nho nhỏ..

Trong tửu quán, có người ngồi chồm hồm trên ghế, trên bàn bày một bình rượu và mấy miếng đậu hũ, ngoài ra còn có chân và cánh gà cùng với mấy đĩa rau nhỏ. Người này chính là Tần Lục, hắn ngồi uống rượu một mình giải sầu, xem ra đã có ba bốn phần tửu ý nên song mục đỏ ngầu..

Lúc nàc hắn nâng chung rượu trước mặt, vừa định đưa lên môi thì "bốp !" một tiếng, có hai cánh tay từ sau lưng vỗ vào hai vai hắn, tiếp theo là có người cười cười, nói:

- *Tự cổ thánh hiền giai tĩnh mịch*

Duy hữu ẩn giả lưu kỳ danh

(Thánh hữu ẩn giả lưu kỳ danh

Chỉ thằng say còn mãi lưu danh)

(Lý Bạch)

- Tần Lục ca có nhã hứng quá nhỉ.

Cái vỗ làm cho thân hình Tần Lục lắc lư nhào tới trước, suýt chút nữa thì chụp xuống bàn, chung rượu đã đổ hơn phân nửa.

Tần Lục thả một chân xuống đất, quay lại nhìn, lập tức hắn trừng mắt, nói:

- Họ Hầu kia, người có ý gì vậy ?

Người đứng phía sau là một thanh y nhân, chính là nhân vật bài bạc nổi danh ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu, là vị tự xưng là Hầu Sơn Phong.

Hầu Sơn Phong mỉm cười và nói:

- Lục ca, chỉ đùa chơi thôi mà, hà tất phải nổi nóng như vậy ?

- Đùa chơi ư ?

Tần Lục trừng mắt và phẫn nộ nói:

- Họ Tần ta không có bằng hữu như người, lần sau người bớt đùa kiểu đó với ta.

Hầu Sơn Phong cười cười, nói:

- Thế nào Lục ca, ta cho rằng người chỉ nói cho đỡ tức, lẽ nào là thật ?

Tần Lục cười nhạt, nói:

- Con người ta xưa nay nói một câu là chắc một câu, ta chẳng có tâm tình để đùa chơi với người.

Hầu Sơn Phong nhướng đôi mày kiếm và nói:

- Lục ca, hay là vì chuyện vừa rồi ?

Tần Lục cười nhạt, ói:

- Ta nào dám quản, muốn hay không muốn giúp người, đó là chuyện của họ Hầu người !

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:

- Được rồi, Lục ca, ta tiếp người uống vài chung rồi nói chuyện cho người nguôi giận nhé ?

Tần Lục khoát tay nói:

- Muốn uống rượu thì qua bên kia còn bàn trống đấy. Tần Lục ta không động đến người, tốt nhất họ Hầu người cũng đừng đụng đến ta.

Hầu Sơn Phong chậm rãi, nói:

- Hà tất phải thế, đã là bằng hữu hơn một năm rồi, lẽ nào vì một người xa lạ mà trở mặt với nhau ?

Đột nhiên Tần Lục vỗ bàn khiến bình rượu lắc lư còn chung rượu đổ nhào, hắn nói:

- Cái gì kêu bằng người xa lạ ? Đồng đại gia một đời nhân hậu, lại là đại thiện nhân nổi tiếng ở Kim Lăng thành, những bằng hữu cơ hàn đói khổ, có ai là không nhận sự chu cấp của Đồng đại gia ? Bây giờ trong nhà người ta có nạn thì chẳng ai ngó tới, huống hồ Đồng cô nương của người ta là cành vàng lá ngọc đã xuất đầu lộ diện, không nghĩ đến thân phận, nhẫn nhục quỳ gối cầu người ta ? Thế là nghĩa lý gì ?

Hầu Sơn Phong lắc đầu, mỉm cười nói:

- Lục ca, người chỉ biết trách ta mà không thử nghĩ lại xem, ngoài ăn uống cờ bạc đi điểm ra thì ta còn biết gì ? Quả thật là ta không giúp nổi chuyện này !

Tần Lục lạnh lùng nói:

- Ta lại biết gì chứ ? Nhưng chỉ cần Đồng cô nương tìm đến ta thì ta sẽ đem sinh mạng này đi liều một phen ngay.

Hầu Sơn Phong đưa ngón cái lên và nói:

- Có nhân nghĩa, có huyết tính, có tình nghĩa bằng hữu, quả nhiên là một trang hảo hán ! Nhưng Lục ta, sau khi người liều mạng thì có cứu được đại nạn của Đồng gia không ?

Tần Lục ngớ người, nhưng hắn liền nói:

- Dù ...dù sao thì ta cũng có giúp, có ích hay không ta cũng chẳng quan.

Hầu Sơn Phong "hừ" một tiếng rồi nói:

- Lục ca, người là người sáng suốt, chúng ta liều mạng cũng được, không liều mạng cũng được, chủ yếu là giải cứu đại nạn này của Đồng gia, đã không giải cứu được trường đại nạn này thì có ích gì ? Vậy thì. giúp được gì ? Có người coi trọng cái chết nặng như thái sơn,

còn cách liều mạng như Lục ca người thì chỉ có thể nói là nhẹ như lông hồng, thật chẳng đáng !

Tần Lục nói:

- Nhưng cũng tốt hơn con rùa rụt đầu người, dù chết nhẹ như lông hồng thì ngày sau người ta cũng nhắc đến tên Tần Lục ta, chung qui là không bị người ta lắc đầu rồi nhổ nước bọt..

Hầu Sơn Phong thần nhiên cười cười, nói:

- Đó là Lục ca người tính toán cho mình, tuyệt không phải giải cứu đại nạn cho Đồng gia.

Tần Lục nộ khí nói:

- Vậy người có cách gì giải cứu đại nạn của Đồng gia ?

- Đương nhiên là có !

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:

- Chỉ không biết Lục ca người có muốn giúp hay không thôi !

Tần Lục chống bàn đứng lên và nói:

- Tần Lục ta đã nói rồi, được liều mạng vì..

Hầu Sơn Phong đưa tay kéo hấn ngồi lại xuống rồi nói:

- Lục ca, không phải bây giờ, ta nói người chứ quả thực câu người vừa nói quá dở, tại sao phải chờ Đồng cô nương tìm đến người ? Người thật lòng muốn giúp thì không cần chờ cô ta tìm tới.

Tần Lục thộn người một lát rồi nói:

- Đúng ! Người nói cả nửa ngày, chỉ có câu này là nghe được !

Hấn vỗ bàn và đứng lên định đi ngay.

Hầu Sơn Phong lạnh tay lẹ mắt nên kéo hấn trở lại và nói:

- Lục ca, người đi đâu vậy ?

Tần Lục nói:

- Tất nhiên là ta đi giúp Đồng gia ?

Hầu Sơn Phong lắc đầu và mỉm cười, nói:

- Ta thấy người không phải đi giúp mà là đi nạp mạng, bây giờ đã sắp canh ba rồi, ta dám nói lúc này chẳng những người của Đồng gia không ra khỏi cổng được một bước mà bất kỳ người nào cũng không vào cổng của Đồng gia được một bước, thậm chí vào chưa đầy một trường thì đã không thể không nằm xuống !

Tần Lục ngạc nhiên, hấn ngược nhìn lên và nói:

- Làm sao người biết ?

Hầu Sơn Phong chậm rãi nói:

- Ta chỉ dựa vào lẽ thường mà phán đoán thôi, người nghĩ xem, người giang hồ khó tránh khỏi chuyện ân oán thù hận, đặc biệt một võ lâm thế gia như Đồng gia thì càng nhiều kẻ thù, cái gọi là đại nạn sắp trút xuống đầu, chẳng qua là một cách nói kẻ thù sắp tìm đến cửa thôi. Kẻ thù đã tìm đến cửa thì lẽ nào hắn không giám sát nhất tể nhất động của Đồng gia ?

Tần Lục thộn người một lúc rồi mới nói:

- Thế ... thế người bảo nên làm sao bây giờ ?

Hầu Sơn Phong chỉ tay lên bàn và nói:

- Làm sao cũng chẳng làm sao. Ngồi xuống, ta tiếp người uống vài chung rồi chúng ta thông thả nói chuyện !

Tần Lục đành lặng lẽ ngồi xuống,

Hầu Sơn Phong buông hẳn ra và mỉm cười, đoạn chàng cũng ngồi lại xuống. Tần Lục vội nói:

- Người và ta đều ngồi cả rồi, làm thế nào, mau nói đi ?

Hầu Sơn Phong chậm rãi nói:

- Đứng vội Lục ca. Cổ nhân có câu: "Rượu qua tam tuần, trà qua ngũ vị" rồi mới có thể nói vào chính đề. Nào ! Trước tiên chúng ta uống vài chung rồi hãy nói.

Nói đoạn, chàng rót cho Tần Lục một chung đầy rồi lại rót cho mình một chung, sau đó nâng chung mời Tần Lục:

- Nào, nào, có câu: Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiểu, Lý Bạch nói rất hay: Quân bất kiến. Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai, bôn lưu đảo hải bất phục hồi ? Quân bất kiến cao đường minh kính bi bạch phát triêu như thanh ti mộ như tuyết ? Nhân sinh đắc ý tu tậ hoan, mạc sử kim tôn không đối nguyệt, thiên sinh ngã tài tất hữu dụng, thiên kim tán tậ hoàn phục lai, phanh dương tể ngư tử vi lạc, hội tu nhất ẩn tam bách bôi Chung cổ soạn ngọc bất túc quý đảm nguyện trường túy hất nguyệt tinh, cổ lai thánh hiền giai tể mịch, duy hữu ẩn giả lưu kỳ danh.. Ngũ mã hoa, thiên kim cầu, hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu, dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.

Tạm dịch:

Anh chẳng thấy nước Hoàng Hà trên trời xuống mãi.

Chảy tuôn ra bể không trở lại ?

Anh chẳng thấy gương sáng nhà cao thương mái tóc

Sớm như tơ xanh tối như tuyết ?

Người đời đắc ý cứ vui tràn

Chớ để bình vàng sông ánh nguyệt

Trời sinh hữu tài tất hữu dụng
Nghìn vàng tiêu hết lại đầy ngay.
Bò thui dê nướng cho vui thỏa
Ba trăm chén rượu một cơn say ...
Chuông trống, đồ ngọc châu đủ quý
Chỉ mong say mãi, tỉnh không đành
Hiền thánh xưa nay đều tỉnh mịch
Chỉ có làng say còn lưu danh
...Ngựa năm sắc
Áo ngàn vàng.
Gọi con đem ra đổ rượu ngon.
Khởi sầu vạn cổ đập tan hoang !

Hầu Sơn Phong cao hứng ngâm tràn giang đại hải một hơi bài "Tương tiến tửu" của Lý Bạch. Một kẻ chỉ biết ăn uống, cờ bạc đi điểm ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu mà ngâm một hơi bài thơ dài như thế, chẳng hề sai một chữ, há chẳng quái lạ lắm sao ?

Dư âm còn chưa dứt thì Hầu Sơn Phong đã nâng chung, ngửa cổ uống cạn một hơi.

Tần Lục chau mày rồi cùng nâng chung uống cạn.

Tửu quán nhất tuần, Hầu Sơn Phong chưa nói gì vội mà đưa tay lấy một chân gà, và ăn một cách ngon lành, ăn như chưa bao giờ được ăn và như không có người bên cạnh.

Tần Lục cũng không nói gì nhưng hấn cũng không động thủ, song mục đầy gân máu nhìn thẳng về phía Hầu Sơn Phong, trên mặt lộ vẻ ngán ngẩm, còn trong lòng vô cùng khấn trương.

Hầu Sơn Phong ăn hết một chân gà thì lại lấy tiếp một chân nữa, sau khi ăn xong hai chân gà và uống đủ ba chung rượu thì chàng lau tay lau miệng với vẻ thỏa mãn, đoạn nhìn qua Tần Lục, nói:

- Lục ca, sao ngươi không ăn mà ngồi phát ngẩn ra thế ?

Tần Lục thần thờ nói:

- Chờ ngươi ăn xong rồi nói chuyện đây !

Hầu Sơn Phong lắc đầu và thản nhiên mỉm cười, nói:

- Xem ra mỗi ngày ngươi uống cả đấu rượu nhưng vẫn không biết ý vị lạc thú trong rượu nên vĩnh viễn khó tiêu cái sầu thiên cổ, được rồi, Lục ca, nghe cho rõ đây.

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Chuyện này, ngoại trừ Lục ca ngươi giúp thì không ai ...

Tần Lục cắt lời, nói:

- Ta không nói là không giúp, người mau nói ra biện pháp đi thôi ?

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:

- Đừng vội, chuyện này phải từ từ nói, từ từ nghe, hôm nay đã muộn nên không kịp rồi. Sáng mai, Lục ca người tìm mấy huynh đệ đi khắp đường lớn ngõ nhỏ trong thành Kim Lăng, vào các tửu lâu trà quán, truyền cho ta hai câu ...

Tần Lục vội hỏi:

- Truyền lời gì, hai câu. thế nào ?

Hầu Sơn Phong nói:

- Hãy thổi phồng cho ta một phen, thổi càng phồng càng tốt, tốt nhất là đưa ta lên tận mây xanh. Nói rằng, người họ Hầu ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu chẳng những tài cao bát dẩu, học thức ngũ xa, kinh luân đầy bụng mà còn đàn hay đến độ chỉ cần búng tay là sáu ngựa chạy tới, cá ngoi lên nghe, đặc biệt là tài đánh bạc, xưa nay chưa từng bất lợi. Không ván nào là không thắng. Tuyệt diệu hơn nữa là tài uống rượu, tửu lượng có đến mười dẩu mà không say

Tần Lục ngạc nhiên hỏi:

- Lão Hầu, người định giở trò gì thế ?

Hầu Sơn Phong thản nhiên đáp:

- Nổi danh ! Đây là một cách tốt để nổi danh.

Tần Lục lạnh lùng nói:

- Đích thực là một cách tốt để nổi danh, nhưng muốn đi thì người tự đi, ta không đi.

Hầu Sơn Phong ngẩn người một lát rồi nói:

- Tại sao, Lục ca ?

Tần Lục nói:

- Người giải đại nạn cho Đồng gia hay là vì sự nổi danh của mình ?

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:

- Lục ca, chỉ có ta nổi danh mới có thể giải đại nạn cho Đồng gia được.

Tần Lục "hừ" một tiếng rồi nói:

- Lão Hầu, người chớ xem ta là đứa trẻ lên ba ?

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:

- Nói vậy là Lục ca người không tin à ?

Tần Lục nói:

- Người muốn tìm ai nói giúp cho người cũng được, nhưng nếu có người nào tin lời người thì Tần Lục ta chặt đầu cho người làm bô tiểu.

Hầu Sơn Phong lắc đầu, chàng bật cười rồi nói:

- Lục ca, từ khi chúng ra quen đến nay, ta đã lừa ngươi bao giờ chưa ?

Tần Lục nói:

- Chưa, nhưng đây là chuyện khác !

Hầu Sơn Phong cười cười, nói:

- Lục ca không tin ta có những bản lĩnh đó hay là không tin làm như thế sẽ giải được đại nạn cho Đồng gia ?

Hầu Sơn Phong lại nói:

- Thật là hảo bằng hữu tri tâm, Lục ca, rượu chè và cờ hạc, hai món này ta không nói, quen biết hơn một năm qua, ngươi cũng từng tận mắt trông thấy ta không những thuộc lầu Đường thi mà còn có thể đọc vanh vách không sai một chữ. Còn nói về đàn, các dạng, các thức ta đều tinh thông, nếu không thì ta hà tất phải tự thổi phồng những ngón mình không thông để chuốc lấy phiền phức

Ngừng một lát, chàng nói tiếp:

- Còn chuyện giải hay không giải được nạn của Đồng gia thì thế này nhé, nếu ta lừa ngươi, giải không được nạn thì từ nay trở đi ngươi đừng coi ta là hảo hữu nữa, thậm chí còn có thể vung đao chém ta vài cái, tuyệt đối ta không than oán, thế nào ?

Tần Lục cười nhạt, nói:

- Ngươi muốn ta ăn cơm tù của quan hay sao, ta không làm !

Hầu Sơn Phong thản nhiên nói:

- Lục ca đã không muốn giúp thì thôi vậy ta cũng không dám miễn cưỡng nhưng Lục ca, từ nay về sau ngươi chớ nói là ta không muốn ra tay giúp Đồng gia ...

- Chuyện này ...

Tần Lục ngăn người, hấn cắn môi, gật đầu và nói:

- Được lão Hầu, vì nể tình Đồng gia mà ta đồng ý giúp ngươi chuyện này. Nhưng nếu ngươi vì mình mà hại người thì đến lúc đó đừng trách Tần Lục ta không nghĩ tình bằng hữu, trở mặt vô tình, tuyệt đối không tha cho ngươi đâu.

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:

- Điều đó đương nhiên, lời này vốn do ta nói mà.

Tần Lục đứng lên và nói:

- Ngươi uống một mình đi, ta đi tìm mấy huynh đệ đây !

Nói đoạn hấn định thò tay vào túi áo.

Hầu Sơn Phong ngăn lại và nói:

- Lục ca, ngươi định làm gì thế ?

Tần Lục nói:

- Ở trọ có tiền khách điểm, ăn cơm có tiền cơm, uống rượu có tiền rượu, Tần Lục ta tuy là kẻ lẩn lộn bươn chải nhưng xưa nay chưa từng ăn không uống không và cũng chưa từng ...

Hầu Sơn Phong hiểu ý hấn nên cắt lời nói:

- Lục ca, sáng mai còn vất vả, vừa rồi ta thắng được ít tiền, tối nay xem như ta mời khách, nếu người có ý muốn làm chủ nhân thì để lần sau vậy, người đi đi.

Tần Lục chẳng nói gì thêm, ngay cả cảm ơn cũng không, hấn quay người bỏ đi ngay

Nhìn theo bóng hấn dần khuất mà Hầu Sơn Phong mỉm cười, đoạn chàng quay lại tự rót, tự mời và tự uống một mình. Nhưng cũng chỉ qua hai chung thì chàng lập tức tính tiền rồi bỏ đi ngay.

Trong bóng đêm bao la, thanh sơn lạnh lẽo tĩnh mịch mà sừng sững. Thanh Lương Sơn nằm phía tay Kim Lăng, ở lưng chừng núi có xây dựng một ngôi chùa mà có tên núi.

Bên cạnh Thanh Lương tự có Nhất Phát Từ, tương truyền đó là nơi đọc sách của danh sĩ Trịnh Hiệp đời Tống.

Cảnh đẹp nhất ở Thanh Lương Sơn là Tảo Diệp Lôu nằm về phía nam, lâu này nguyên là di tích Bán Mẫu Viện của Di thần Cung Bán Thiên thời Minh Mạc. Họ Cung giỏi về hội họa và có bức Tăng Nhân Tảo Diệp Đồ, vì thế mà đổi tên thành Tảo Diệp Lôu

Thanh Lương Sơn viễn cách hồng trần nên vốn dĩ rất tịch mịch, hướng hồ là Tảo Diệp Lôu vào lúc canh ba này ? Trăng tỏa ánh vàng, ngàn sao lấp lánh ? Tảo Diệp Lôu tọa lạc giữa rừng dương liễu và ngô đồng nên càng tịch mịch và như chìm lặn vào bóng đêm.

Tứ bề không tiếng động, thanh âm duy nhất nghe được là tiếng trống chuyển canh.

Nhưng tiếng trống cầm canh vừa dứt thì đột nhiên có giọng ngân sang sảng vang lên giữa tầng không:

- Giang Nam là nơi vô cùng đẹp, trong thành mặt nào cũng là thanh sơn hòa thượng, tại hạ đến đây !

Lời vừa dứt thì bỗng nghe trong Tảo Diệp Lôu có giọng khàn khàn cất lên:

- A di đà phật, ta đoán sớm muộn gì thí chủ cũng đến nên quét dọn ngõ trúc chờ đợi đã lâu rồi. Mỹ tửu một bầu, giai hào mấy món, vọng nguyệt đối tửu nhân sinh được mấy khi, mau mời lên lầu nâng chén mời trăng.

Giọng sang sảng lại cất lên bằng một tràng cười, thanh âm chấn động màn đêm, người vừa đến nói:

- Hơn năm không gặp, tính tham ăn tham uống trước đây vẫn không thay đổi hòa thượng, nếu lão không mau miệng nói ra bầu mỹ tửu và mấy món giai hào thì tại hạ đã đánh vỡ cái đầu trọc của lão rồi.

Một bóng xanh vạch qua không trung lướt từ rừng cây mà vào Tảo Diệp Lâu một cách nhẹ nhàng, tuyệt không phát ra một tiếng động, thân pháp cao tuyệt phóng mắt nhìn ra vô lâm, thật chẳng có mấy ai sánh kịp.

Nhìn lại trong lầu thì thấy bóng thanh y có thân hình cao ráo, hiện đã ngồi xuống chiếu, mặt nhìn vào một chỗ tối trong góc lầu, nơi đó có một tảng nhân khô gầy thân mặc cà sa màu lam, tuy không thấy rõ diên mục nhưng song mục của tảng nhân này lấp lánh tinh quang, lão đang ngồi tọa thiền, mục quang xạ ra tứ phía. Giữa hai người, quả nhiên có một bầu rượu chưa mở, ngoài ra còn có mấy món ăn khá tươi tắn, xem ra hòa thượng này không kiêng giới thứ gì.

Chợt nghe tảng nhân nói:

- Lão nạp biết cái đầu trọc này có kiếp nạn, nên đặc biệt chuẩn bị mỹ tửu giai hào khoản đãi thí chủ, mong rằng đầu trọc của lão nạp sẽ được tai qua nạn khỏi.

Thanh y nhân mỉm cười, nói:

- Hòa thượng càng lúc càng tham ăn, xưa này hòa thượng lão túi không như tấy, chẳng có một xu, lẽ nào rượu thịt này là do thí triển Không Không Diệp Thủ trộm về

Tảng nhân gượng cười, nói:

- A di đà Phật ! Tội lỗi ! Tội lỗi ! Hôm qua lão nạp đi hóa duyên, kiếm được mười lạng bạc nên mua cả những thứ này, một lòng hảo ý, thí chủ sao lại nói oan cho ta thế ?

Thanh y nhân lắc đầu nói:

- Thì ra là mười lạng bạc đó, hòa thượng, tại hạ không dám tiêu thụ rồi.

Tảng nhân mỉm cười, nói:

- Thế nào, lão nạp mượn hoa dâng Phật, thí chủ sợ ăn rồi bị mắc nợ miệng chăng ?

Thanh y nhân nói:

- Vì mười lạng bạc mà bán rẻ bằng hữu, hòa thượng, chuyện này tại hạ không quản đầu.

Tảng nhân mỉm cười, nói:

- Tội lỗi, tội lỗi, lão nạp dựa vào chút từ bi của người xuất gia làm đệ tử Phật môn mà độ kiếp tiêu tai cho người, sao có thể gọi là bán rẻ bằng hữu.

Thanh y nhân nói:

- Thế ... sao hòa thượng lão không tự đi quản ?

Tảng nhân nói:

- Lão nạp không phải là đương thế đệ nhất kỳ tài, chuyện này lão nạp quản không nổi, chọn ra kẻ yếu nhất trong bốn người đó thì lão nạp cũng không phải là địch thủ của hắn trong trăm chiêu, vì vậy chỉ đành cung thủ nhượng hiền thôi !

Thanh y nhân lạnh lùng nói:

- Hòa thượng lão đưa thân ra ngoài sự việc, không đụng tới gió tanh mưa máu, vậy thì đâu phải lão độ kiếp tiêu tai cho người, mà chỉ là kẻ lợi dụng chỗ yếu của người khác để trục lợi thôi.

Tăng nhân lắc đầu và mỉm cười nói:

- Thí chủ sai rồi, tục ngữ có câu "phá tài tiêu tai", người ta bỏ ra mười lạng bạc để tiêu hủy trường đại nạn này là chuyện theo lẽ thường. Vả lại, lão nạp đem mười lạng bạc đó hóa lên người thí chủ, nên chuyện căn bản vô can với lão nạp.

Thanh y nhân nói:

- Hòa thượng, lão gian ngoan quá, đẩy bằng hữu vào chảo dầu vạc lửa như vậy, luận tội thì đáng đẩy lão xuống mười tám tầng địa ngục, tại hạ nói rồi, tại hạ không quản là không quản.

Tăng nhân mỉm cười, hỏi lại:

- Người không quản thật à ?

Thanh y nhân lạnh lùng nói:

- Hòa thượng, lão nói xem, nă xưa tại hạ diễn xuất vở kịch giả đó là vì cái gì ?

Tăng nhân chậm rãi nói:

- Thí chủ, người muốn không xen vào thế sự thì tìm nơi thâm sơn đại trạch mà xa lánh hồng trần, còn bây giờ người đã ở trong chốn hồng trần thì người không thể không hỏi đến thế sự.

Thanh y nhân nói:

- Ở trong chốn hồng trần là Hầu Sơn Phong ăn uống, bài bạc, dĩ điểm, còn tại hạ của năm xưa đã tan biến theo thảo mộc rồi, tại hạ bây giờ đang sống những ngày thỏa thích, không muốn vấy lửa thiêu thân, vướng vào chuyện thiên hạ.

Tăng nhân lại hỏi:

- Thí chủ, người không quản thật ư ?

Thanh y nhân nói:

- Tại hạ có khi nào nói dối ?

Tăng nhân gật đầu nói:

- Được, bước thứ nhất là lão nạp thu dọn mấy món rượu thịt này trước, bước thứ hai là chạy đến tòa núi đó một chuyện.

Thanh y nhân trầm giọng nói:

- Hòa thượng, lão định giở trò gì thế ?

Tăng nhân mỉm cười, nói:

- Lão nạp đào ngôi mộ đó lên !

- Hòa thượng, lão dám à ?

Thanh y nhân khẽ quát:

- Đường đường là người xuất gia đệ tử Phật môn mà lão dám làm chuyện thương thiên bại lý thế à ?

Tăng nhân tiếp lời:

- Thí chủ đừng quên, ngôi mộ đó là lão nạp đắp.

Thanh y nhân cười nhạt, nói:

- Hòa thượng, lão cũng nên tỉnh lại là vừa, đó không phải do lão.

- Thế do ai ?

- Lã Ngũ Nhạc Du Hồn Khoái Bán Thiên đã chết ba năm rồi.

Tăng nhân vỗ đùi cười ha hả rồi nói:

- Đúng, lão nạp sao quên được, là Khoái lão nhi đó.

Thanh y nhân lạnh lùng nói:

- Lão biết thế thì tốt, do vậy lão cũng đừng mong uy hiếp tại hạ.

Nói đoạn, người này đưa tả chưởng lên, bình rượu tự động bay vào tay, hữu thủ mở nắp rồi ngửa cổ uống một ngụm, sau đó lại cười lớn, nói:

- Khoái quá, đã quá, hòa thượng, đây là Hoa Diêu tử phải không ?

Tăng nhân chưa vội trả lời, lão đưa song chưởng lên, bình rượu lại bay đến tay lão, lão cũng ngửa cổ uống một ngụm rồi mới gật đầu nói:

- Là Hoa Diêu tử, mà là loại chôn cất lâu năm.

Thanh y nhân nói:

- Hòa thượng, rượu này tại hạ đã uống rồi, lão nói xem, tại sao lão không ở tại Kê Minh Tự mà cứ chạy đến Tảo Diệp Lâu này ?

Tăng nhân lắc đầu nói:

- Trong Kê Minh Tự quá loạn, nào có yên tĩnh như Tảo Diệp Lâu này ? Nếu lão nạp ở tại Kê Minh Tự thì bây giờ sao có thể bồi tiếp người uống rượu ?

Thanh y nhân gật đầu nói:

- Nói cũng phải, hòa thượng, lão biết chuyện gì xảy ra với Kim Lăng Đồng gia không ?

Tăng nhân nói:

- Tất nhiên là lão nạp biết, nếu không thì làm sao quản vào chuyện này ?

Thanh y nhân nói:

- Tại hạ lười nghe nói nhiều chỉ cần lão trả lời tại hạ một câu thôi là ai đúng ai sai ?

Tăng nhân nói:

- Thí chủ, lão nạp cho rằng người phải hỏi nhiều hơn thế đấy.

Thanh y nhân mỉm cười nói:

- Dù vạc dầu này không quá sâu thì hòa thượng lão cũng còn chút lương tâm, còn không quá có lỗi với bằng hữu. Hòa thượng, lão nói xem, tại sao lão đó không đến ?

Tăng nhân nói:

- Người còn chưa rõ sao ? Lão đó là kẻ cao ngạo đường nào ? Lão ta tự đề cao thân phận thì làm sao chịu tự thân tìm đến cửa nhà người ta, nhưng nếu lão ta biết thí chủ người ở đây thì ...

Thanh y nhân lắc đầu, nói:

- Lão ta không thể biết được, trừ phi hòa thượng lão bán đứng tại hạ.

Tăng nhân nói:

- A di đà Phật, lão nạp đâu muốn cái đầu trọc này lại trọc thêm một lần nữa.

Thanh y nhân đưa tay lên dùng hấp lực hút bình rượu bay về phía miệng, ngửa cổ uống một ngụm rồi nói:

- Hòa thượng, con rùa đen rứt đầu nhiều năm không ra, tại sao đột nhiên lão lại đến Kim Lăng ?

Tăng nhân nói:

- Vì độ kiếp tiêu nạn cho người ta.

- Nói bậy, hòa thượng !

Thanh y nhân lạnh lùng nói:

- Lão lừa người khác thì may ra, đừng giở trò đó trước mặt tại hạ.

Tăng nhân mỉm cười, nói:

- Rốt cuộc bằng hữu tri giao nhiều năm có khác, nhưng chuyện quan hệ đến thiên cơ, chờ chuyện này xong, thí chủ trở lại đây, tự nhiên lão nạp sẽ tiết lộ thiên cơ đó.

Thanh y nhân mỉm cười nói:

- Xem ra tại hạ không quản chuyện này không được rồi.

Tăng nhân gật đầu và mỉm cười nói:

- Đương nhiên, xưa nay lão nạp không làm chuyện giao dịch mà chưa nắm chắc.

Thanh y nhân lắc đầu, nói:

- Được rồi, hòa thượng, bớt nói lại đi, hãy thả sức mà ăn uống.

Thế là không gian lập tức yên tĩnh, không ai nói thêm một lời nào nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau, trước Phu Tử Miếu có một đám hán tử đủ thành phần tụ tập, dẫn đầu chính là Tần Lục.

Lúc này không gian xung quanh Phu Tử Miếu cũng vô cùng tịch lặng, thậm chí còn lạnh lùng thê lương, chỉ có vài cọng rác bay là là theo gió và mấy con chó hoang ngẫu nhiên chạy qua.

Tần Lục khẽ dặn dò bọn hán tử kia mấy câu rồi lập tức tản đi hết.

Sắp đến giờ Ngọ, Tần Lục mồ hôi mồ kê nhễ nhại bước vào một tửu lâu nổi danh ở phía nam thành Kim Lăng, tửu lâu này kêu bằng Kim Lăng Đệ Nhất Lâu. Vừa vào cửa là hấn tót lên lầu ngay.

Lúc này đang giờ cơm nên khách nhân ngồi chật Kim Lăng Đệ Nhất Lâu. Khó khăn lắm Tần Lục mới tìm được một bàn trống trong góc, bàn này tửu khách vừa đi nên hấn xáp vào ngay.

Tần Lục ngồi xuống, lau mồ hôi, vừa định gọi thức ăn thì bỗng nhiên nghe có người gọi lớn:

- Lục ca, sao ngươi lại ở đây ?

Tần Lục ngược nhìn lên thì thấy đó là một hán tử mặc trường bào, tướng mạo phàm phu tục tử, răng vừa vàng vừa đen.

Tần Lục ngạc nhiên nói:

- Thế nào ! Đao Ba (tên lóng chỉ vết sẹo), là ngươi đấy à ?

Thì ra trên mi trái của hán tử này có một vết đao chạy dài xuống thái dương.

Hán tử mặt sẹo cười cười, nói:

- Là ta, Lục ca lâu quá không gặp, ngươi khỏe chứ ?

Tần Lục gật đầu nói:

- Khỏe, khỏe, nào, cùng ngồi xuống đây !

Hán tử mặt sẹo nói:

- Ta đang tìm không ra chỗ này, may quá, nhìn qua đây thì thấy Lục ca ngươi ...

Nói đoạn hấn kéo ghế ngồi xuống.

Tần Lục mỉm cười nói:

- Thế nào, huynh đệ gần đây có trúng phi vụ nào không ?

Hán tử mặt sẹo nhếch mép cười rồi nói:

- Thôi đi, Lục ca, ngươi còn không biết ta sao ? Vẫn như cũ thôi.

Tần Lục nói:

- Đã lâu ta không đến phía tây thành, mọi chuyện vẫn như trước chứ ?

Hán tử mặt sẹo gật đầu nói:

- Ngươi biết đấy, Lục ca, có biến ra được trò gì mới đâu.

Bỗng nhiên hấn hạ giọng nói tiếp:

- Đúng rồi, Lục ca, ta vừa nghe nói tại địa bàn của người có một kẻ khá lắm phải không ?

Tần Lục thừa biết nhưng vẫn hỏi:

- Ai nói thế ? Huynh đệ ?

Hán tử mặt theo nói:

- Nghe tiểu lục tử nói, địa bàn của Lục ca vừa xuất hiện một họ Hầu, tài cao bát đấu, học thức ngũ xa, kinh luân đầy bụng, đặc biệt còn giỏi đàn, ngón cờ bạc thì không ván nào là không thắng, tửu lượng có đến mười đấu không say.

Tần Lục vui mừng, hấn gật đầu và mỉm cười nói:

- Không sai, huynh đệ, đúng là có người như vậy, thật lòng mà nói, đó cũng là phúc khí của vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu. Nếu thi trạng nguyên thì họ Hầu này có khả năng đậu đến chín phần mười, ngón đàn của hấn thì, hì hì ... thật là khúc này chỉ có trên trời thôi, nhân gian chẳng mấy ai nghe nổi.

Hấn ngừng giây lát rồi nói tiếp:

- Còn như ngón bài bạc thì con bạc ở sòng cạnh Phu Tử Miếu đều sợ hấn, nhắc đến uống rượu, trời đất, hấn uống một hơi mười cân, mặt không đổi sắc.

Hán tử mặt theo định tiếp lời thì bỗng nghe bên cạnh có người cười nhạt nói:

- Hóa ra hấn là một nhân vật toàn tài.

Tần Lục ngẩng đầu nhìn qua thì thấy bàn bên cạnh có bốn người ngồi. Bốn người này tướng mạo cũng khá nhưng trang phục quái dị vô cùng, có vẻ như đâu Ngô mình Sở, chẳng ra làm sao cả.

Ngồi phía đông là một lão nhân gầy còm, ăn mặc như một lão học cứu, dưới cằm có chòm râu dê điểm bạc, trên mũi là một đôi mực kính dày cộm, đôi mắt trắng dã nhìn người qua hai tròng thủy tinh.

Ngồi phía tây là một trung niên mặt trắng không râu, thân mặc bạch y, trông như một văn sĩ, khóe mắt có nhiều nếp nhăn, da mặt trắng nõn như một cô nương, đặc biệt là hai tay, vừa trắng vừa dài, ngón ngón như thổi ngọc.

Ngồi phía nam là một lão nhân mặc hắc y, thân hình cao to, diện mục thâm trầm, mắt tam giác, mũi điều hâu, dưới cằm có mấy sợi râu dê thưa thưa, thoạt nhìn là biết ngay một kẻ âm hiểm gian trá xảo quyệt nhưng cũng là người đầy bụng cơ trí.

Ngồi phía bắc là một lão nhân vừa lùn vừa mập, mi dài mực nhỏ, sắc diện hồng hào, mặt tròn như mặt nguyệt lúc nào cũng như đang cười nhưng vẻ cười này khiến người ta vừa nhìn là bất giác lạnh xương sống, nổi da gà, không rét mà run.

Chẳng hiểu sao bốn người này lại nhập bọn với nhau, thật là quái lạ.

Dù Tần Lục là kẻ quanh năm suốt tháng lặn lội khắp hang cùng ngõ cụt, biết không ít chuyện, nhưng nhất thời hấn cũng không lần ra bốn người này rốt cuộc thuộc lộ số nào ?

Nhưng hấn nhìn ra một điều, người vừa lên tiếng là một lão nhân mặc hắc y, diện mục thâm trầm, Tần Lục cũng chẳng kiêng kỵ gì, hấn cười với đối phương một tiếng rồi nói:

- Đương nhiên ! Người khác chỉ tinh thông một thứ nhưng hấn tinh thông mọi thứ, thật có thể xưng là hiếm thấy trên đời, là kỳ nhân độc nhất vô song ở thế gian.

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:

- Hồn xược ! Tiểu tử, lời này là do người nói phải không ?

Tần Lục gật đầu, nói:

- Đương nhiên, không tin thì lão cứ đi mà xem.

Hắc y lão nhân nói:

- Tất nhiên là phải đi xem thử, Kim Lăng thành chẳng có trò gì hay ho để chơi, bốn huynh đệ bọn ta đang phát sầu đây, tiểu tử, người nói hấn kêu bằng thế nào ?

Tần Lục nói:

- Lão có thể hỏi thăm bất cứ chỗ nào thuộc vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu, hấn kêu bằng Hầu Sơn Phong.

Hắc y lão nhân nói:

- Tên rất hay, còn người ?

Tần Lục nói:

- Tại hạ Tần Lục, lão cũng có thể đến đó mà hỏi

Hắc y lão nhân gật đầu cười nhạt rồi nói:

- Được nếu người nói quá sự thực, khoác lác quá lời thì, lão phu sẽ tìm người đấy

Tần Lục nói:

- Được, Tần Lục này có thể ngênh đón bất cứ lúc nào.

Hắc y lão nhân có diện mục thâm trầm cười nhạt một tiếng rồi đưa hữu thủ lên.

Lúc này lão học cứu nâng chén trước mặt và nói:

- Lão nhị, chờ lát nữa xem xong rồi hãy nói, người còn sợ hấn chạy ư ?

Hắc y lão nhân lại cười nhạt rồi hạ tay xuống.

Bên bàn Tần Lục đã được dọn rượu thịt, hấn tửu mật theo lập tức ăn ngấu nghiến, ăn như kẻ bị bỏ đói ba năm

Một lát sau, bốn quái lão nhân kia đứng lên trả tiền rượu thịt, khi sắp đi thì hắc y lão nhân bước qua bàn Tần Lục và cười nhạt, nói:

- Tần Lục

Tần Lục ngẩng đầu lên, hỏi:

- Các hạ có gì chỉ giáo ?

Hắc y lão nhân đưa tay ra trước mặt Tần Lục và hỏi:

- Người biết đây là cái gì không ?

Trong tay lão có một quân bài nằm ngang, đó là quân đại thập gồm Đông Chùy đối với Bản Đăng..

Tất nhiên là Tần Lục thừa biết, nhưng không cần suy nghĩ mà đáp ngay:

- Đây là đại thập, tại hạ thấy đã nhiều rồi.

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:

- Ai nói thế ? Người nhìn lại xem ?

Bàn tay quỷ quái của lão nắm lại rồi xòe ra.

Tần Lục trở mắt nhìn, nhưng lần này đâu phải là đại thập mà rõ ràng là lục phối tam thiên cửu vương.

Tần Lục ngạc nhiên tròn xoe song mục, hấn nói:

- Khá lắm, lão biết thì triển phép chương nhĩ à ?

Hắc y lão nhân cười cười, nói:

- Ngón nghề của họ Hầu đó có cao hơn ta không ?

-- o O o --